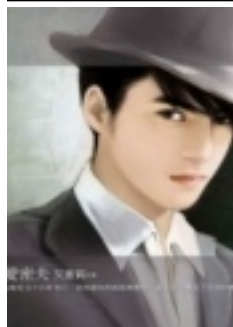

Ngày Ấy Và Bây Giờ ...10 Năm

Contents

Ngày Ấy Và Bây Giờ ...10 Năm	1
1. Chương 1 : Tổ Tình Kiểu Trẻ Trâu	2
2. Chương 2 : Kỷ Niệm Gắn Liền Với Ktx2	2
3. Chương 3 : Những Cảm Xúc Ghen Đầu Tiên	3
4. Chương 4 : Chia Tay Thời Cấp 2	4
5. Chương 5 : Vượt Vũ Môn	5
6. Chương 6 : Ngày Khai Giảng Lớp 10	6
7. Chương 7 : Nơi Tình Yêu Bắt Đầu	7
8. Chương 8 : Nổi Tiếng	9
9. Chương 9 : Nụ Hôn Đầu Tiên	9
10. Chương 10 : Anh Khác...hay Em Khác	11
11. Chương 11 : Ngày Chia Tay	12
12. Chương 12 : Kể Thứ 3	13
13. Chương 13 : Vết Thương Lòng	15
14. Chương 14 : Đứng Dậy Sau Vấp Ngã	15
15. Chương 15 : Ngày Gặp Lại	16
16. Chương 16 : Niềm Vui Và Nỗi Buồn	17
17. Chương 17 : Ngày Thứ Nhất Thăm Nàng	18
18. Chương 18 : Ngày Thứ Hai Thăm Nàng	18
19. Chương 19 : Những Dòng Tin Nhắn	19
20. Chương 20 : Ngày Thứ 3 Thăm Nàng	21
21. Chương 21 : Love Story With A Happy Ending	22

Ngày Ấy Và Bây Giờ ...10 Năm

Giới thiệu

Năm 2002, lúc đó em bắt đầu vào học lớp 6, thật may mắn vì bố mẹ em xin cho học ở trường điểm c

1. Chương 1 : Tổ Tình Kiều Trẻ Trâu

Năm 2002, lúc đó em bắt đầu vào học lớp 6, thật may mắn vì bố mẹ em xin cho học ở trường điểm của tỉnh. Nhà em ở huyện, cách thị xã 20km nên phải ở ký túc xá. Nhắc đến ký túc xá, lúc đó chỉ có 2 phòng nam, 1 phòng nữ, những thứ ở đây hoàn toàn không thể tưởng tượng được với 1 thằng trẻ con lớp 6 mới xa nhà các bạn ạ. Tuần đầu tiên em gần như sống trong nước mắt các bạn ợ, ban ngày thì bị mấy thằng to nó bắt nạt (có lẽ tại cách ăn nói của em hơi xấu, lúc đó trẻ con mà đâu hiểu gì, cái kiểu ăn nói căng căng thì đứa trẻ con nào chả thế, đứa nào chả ghét), ban đêm thì rúc đầu vào chăn khóc vì nhớ nhà, nhớ bố nhớ mẹ). Dần dần em cũng quen, sống biết điều hơn, thêm nữa cũng có thằng em họ học lớp 8 ở phòng bên cạnh nên em không bị bọn lớp 7 lớp 8 bắt nạt, chỉ sợ 2 thằng lớp 9 to con. Sống ở đây lúc nào cũng trong tình trạng cảnh giác các bạn ạ, cái gì cũng phải nhét vào hòm (nhiều khi đồ ăn như ruốc hay bánh để trong hòm còn bị chúng nó cạy nửa đêm), đồ dùng học tập để ở ngoài là hay bị chúng nó “mượn không báo trước” (em học chiều, buổi sáng bọn nó đi học bị kiểm tra đồ dùng học tập lại chạy về phòng lục lọi).

Nàng cũng là dân huyện lẻ, ở phòng nữ bên cạnh, nàng có đôi mắt to, da trắng, nhỏ nhắn (đó là hồi tưởng về nàng thời đó trong tâm trí em bây giờ chứ chính xác thì lúc đó em chả có tí cảm xúc gì, trẻ con mà). Và thật trùng hợp là nàng học cùng lớp em luôn, em được bầu làm lớp trưởng vì... có thể hô to (mặc dù người nhỏ con). Rồi thì những tháng đầu cấp 2 cũng dần dần trôi qua, em lọt vào top những đứa học giỏi trong lớp, nàng thì học bt thôi. Nhớ lại cái thời đó trẻ con vãi, buổi sáng tự học, nàng chạy sang mượn vở soạn văn để chép nhưng em không cho, làm bài kt trên lớp thì vừa làm vừa che, hài...

Rồi một buổi tối đang ngồi ở phòng tự học (buổi tối tất cả phải lên phòng tự học hết, có quản sinh ngồi canh như học trên lớp luôn), nàng ném cho em một lá thư, gấp rất cẩn thận. em giở ra thì thấy dài vãi ra, chữ khá nắm nót nhưng không phải chữ của nàng (về sau em biết là nàng nhờ 1 bà lớp 8 viết hộ, có lẽ hộ cả nội dung thư luôn). Trong thư đại loại nói là nàng để ý em từ hồi mới gặp rồi, muốn thổ lộ tình cảm, lúc đó em chả có cảm giác mẹ gì các bạn ạ, đem cho cả lũ con trai đọc. Rồi thì cả ký túc xá biết chuyện, bọn nó hòa vào bảo em đồng ý đi trong khi em chả có cảm giác gì, thằng em họ thì bảo cứ nhận lời đi sau này khác thấy thích. Mất mấy hôm không dám nói chuyện với nàng vì ngại (ngại vì bị chúng nó trêu), rồi em viết một bức thư với nội dung kiểu là tớ cũng thích cậu nhưng giờ chúng mình còn trẻ con chưa hiểu chuyện tình cảm, nếu đến lớp 10 mà cậu vẫn còn tình cảm với mình thì chúng mình sẽ thành 1 đôi (Em viết trên 2 tờ giấy, tức là phải chồng 2 tờ giấy lên nhau rồi gờ lên trước đèn mới xem được đầy đủ nội dung, em viết 1 chữ vào tờ này rồi viết 1 chữ vào tờ kia, mất 1 buổi sáng mới viết được nửa trang giấy), cái ý tưởng này cũng là thằng em họ em nó nghĩ ra chứ lúc đó em chưa đủ trình. Hôm sau em lấy 1 tờ cho vào phong bì (tự chế) dna cẩn thận rồi đưa cho nàng. Em bảo nàng là bây giờ chỉ muốn làm bạn tốt của nhau, nếu đến khi cả 2 cùng vào trường chuyên (vì mục tiêu của việc vào trường này là để có cơ sở thi đậu vào trường chuyên) mà vẫn tốt với nhau thì hãy mở bức thư này ra. Em dặn đi dặn lại là không được mở, chỉ được mở khi làm được 2 điều: Một là lên lớp 10, 2 là phải vào được trường chuyên (lúc đấy tự tin vãi). Nàng ngoắc tay với em và hứa sẽ là bạn tốt của nhau. Chuyện tình cảm giữa em và nàng bắt đầu như thế đấy các bạn ợ

2. Chương 2 : Kỷ Niệm Gắn Liền Với Ktx2

Em chỉ sống duy nhất 1 năm trong ký túc xá, và cũng là năm duy nhất được ở gần nàng, được thấy nàng, nói chuyện với nàng hàng ngày, thực sự lúc đó em vẫn chưa hề có chút tình cảm gì, đơn giản chỉ là một người bạn thân chia sẻ với nhau những câu chuyện, những tâm sự.

Kỷ niệm thứ nhất:

Đó là kỷ niệm đầu tiên sau khi em đưa cho nàng bức thư, một kỷ niệm “đỏ mặt”. Tối hôm đấy cả ktx ngồi ở phòng tự học, đồng hồ chỉ 9 rưỡi em và một số đứa làm xong hết bài tập rồi nhưng 10 giờ mới được giải tán nên ngồi không. Rồi em lấy cái kéo con trong cặp ra cắt móng tay, được 2 ngón thì nàng lôi ra cái bấm móng tay bảo ” Để tớ cắt cho”, em vô tư đưa cho nàng cắt. Khổ nỗi cắt bằng kéo thì không sao, nàng cắt bằng bấm nó phát ra tiếng tách tách, đc hết bàn tay phải thì bà quản sinh gọi 2 đứa đứng dậy xả cho 1 tràng (đại loại là không có ý thức, làm ảnh hưởng không cho người khác học, trong khi đó cả lũ ngáp ngáp ngáp dài chờ hết giờ về), phạt sáng hôm sau 2 đứa phải đi kỳ nhà vệ sinh. Lúc về em bảo để em làm hết cho nhưng nàng bảo có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Và tất nhiên là sáng hôm sau 2 đứa phải đâm đầu vào cái nhà vệ sinh kỳ cọ. Kỷ niệm đáng nhớ đầu tiên như thế đấy các bạn ợ!

Kỷ niệm thứ hai:

Lúc đó là sau tết, ngày mà tất cả ktx phải có mặt. Buổi chiều hôm đấy trời âm u, se lạnh. Nhìn theo bóng bố đi xe ra khỏi cổng trường lòng nặng trĩu. Vậy là đã hết kỳ nghỉ tết. Lúc đó nghĩ về cảnh được ở cùng bố mẹ những ngày vừa qua, cảm xúc nó lại trỗi dậy, nước mắt trào ra (ở ktx không phải tuần nào cũng được về, 2 tuần mới được về 1 lần nên được về nhà rất ít), không kìm nổi nữa nên em chạy thẳng ra gốc cây góc sân trường tự kỷ. Vừa đến nơi thì giật mình thấy nàng cũng đang đứng... khóc ở đấy. Thấy mình nàng bảo nhớ nhà quá, xong rồi 2 đứa nhìn nhau, tự dưng thấy buồn cười, rồi thì quên hết cả nhớ nhà nhìn nhau cười 1 hồi. Xong rồi ngồi kể cho nhau xem tết về làm những gì, được bao nhiêu tiền mừng tuổi,... Từ lúc đó em mới cảm thấy hết nhớ nhà, chứ mỗi lần về nhà rồi xuống ktx thì phải mất 1 đêm đầu tiên tự kỷ. Đó là kỷ niệm đáng nhớ thứ hai.

Kỷ niệm thứ 3:

Kỷ niệm này gắn với một biên cố khá lớn. Chả là sang kỳ 2 năm lớp 6, lúc đó có phong trào bắn Half- life. Bọn con trai trong ktx cũng hay trèo rào đi chơi trâu đêm. Sau vài lần kiên định ở nhà em cũng bị tính tò mò thúc giục đi 1 lần xem sao, và tất nhiên là có lần thứ 2 và lần thứ 3. Đi được 3 lần thì em thôi vì hầu như hôm nào đi về sáng hôm sau cũng bị tình trạng cay mắt (từ bé chưa thức đêm bao giờ). Thế nhưng 1 lần mấy thằng lớp 8 bị bắt, rồi chúng nó khai hết tất cả những đứa từng tham gia (tất nhiên ngoại trừ 2 thằng lớp 9 và một vài thằng lớp 8). Lần đó em cảm giác như trời sập luôn các bạn ạ, viết bản kiểm điểm, hạ hạnh kiểm trên lớp. Cả tuần mặt cứ thối ra vì xấu hổ và nhục nhã. Nàng cũng động viên em nhưng chả thấm vào đâu, thấy có lỗi với bố mẹ quá. Rồi thì cuối tuần đó bố xuống đón biết tin, chả nói gì, chỉ hỏi đi cùng ai, rồi thì hỏi thằng em họ có đi cùng không, đang nc trong phòng thì nàng chạy vào trả quyển vở, thấy bố con em đang nc nàng chen vào luôn. Nàng bảo là bạn TA thỉnh thoảng mới chơi thôi, trên lớp vẫn được cô giáo khen học giỏi, bla bla... Xong ông già mình quay sang hỏi han nàng học cùng lớp à, bla bla... Tuần đó được về nhà nhưng nặng nề vãi, bố mẹ cũng chẳng nói gì nhưng nhìn ánh mắt thì buồn lắm. CN xuống, lâu lắm mới phải chạy ra gốc cây góc sân, nhưng nàng không ở đó...

Kỷ niệm thứ 4:

Đó là ngày kết thúc năm học, đứa nào cũng hân hoan vì sắp được nghỉ hè. Trong lúc đợi phụ huynh xuống đón, nàng đưa ình một cái lọ, bên trong có tờ giấy nhỏ với mấy cái trang trí, có mùi thơm. Nàng bảo là cái này là lọ ước, muốn ước điều gì chỉ cần viết vào mẩu giấy rồi bỏ vào trong lọ, chắc chắn sẽ thành sự thật (trấu tre vãi). Rồi bố mẹ nàng đến trước, nhìn bóng nàng ngồi sau xe khuất dần, lòng lại nặng trĩu về vụ bị hành kiểm khá cả năm... Cả hè đó em viết nhiều điều lắm, đến nỗi viết hết cái tờ giấy trong lọ, em cắt cả giấy ở vở viết rồi cho vào (hài),... Đó là món quà đầu tiên mà nàng tặng em

3. Chương 3 : Những Cảm Xúc Ghen Đầu Tiên

Từ lớp 7, em cùng thằng em họ chuyển ra ngoài, nàng cũng chuyển ra ngoài vì KTX đóng cửa để xây lại. Từ đây bọn em chủ yếu gặp nhau trên lớp, thỉnh thoảng cũng cùng đi ăn bánh khoai bánh chuối hay ăn chè, nhưng không tâm sự được nhiều như trước. Em vẫn là thằng học giỏi nhất lớp, và ít nhất thì bây giờ cũng quảng bài cho chúng nó chép mỗi giờ kiểm tra, hay cho chúng nó mượn vở soạn văn đầu giờ. Từ giữa năm

lớp 7, nàng bắt đầu “lớn”, vì chơi thân với nàng nên em cảm nhận rõ điều này, nàng cao lên, dáng dầy đặn hơn, làn da vẫn trắng tuy điểm vài cái mụn. Bắt đầu có những vệ tinh trầu tre quay quanh nàng, nhưng em chẳng quan tâm, đơn giản vì em nghĩ chúng nó cũng trầu tre như mình cả thôi. Chính xác thì từ đợt nghỉ hè năm lớp 7 em bắt đầu thấy nhớ nàng các bạn ợ, có lẽ tình bạn đã chuyển sang tình yêu từ đây. Nhưng em vẫn tự nhủ mình còn trẻ con, chỉ à tình bạn mà thôi. Cho đến năm lớp 8, lần đầu tiên em đã ghen.

Hôm đó là 20/11, cả lớp đi chơi cố giáo, tất nhiên nàng ngồi sau xe em. Mặc dù vậy nhưng trên đường đi, mấy thằng con trai cùng lớp cứ đạp xe theo em để bắt chuyện và đôi khi trêu nàng, và tất nhiên nàng cũng vô tư tung hứng những câu chuyện mà chúng nó nói. Em cũng tham gia nhưng nói ít, vì em ghét cái giọng điệu cợt nhả của chúng nó. Rồi có một đứa vọt lên... vuốt má nàng 1 cái và cười khanh khách. Nàng giật mình gạt tay nó ra vừa trách vừa đùa :

- Ô dám vuốt má chị hả?

- Má Trang vuốt tay tớ chứ tớ có vuốt má Trang đâu- Nó vừa cười vừa trêu.

Em chẳng nói gì cả. Mấy đứa con trai vẫn tiếp tục trêu nàng và vài đứa con gái khác (nhưng chủ yếu là trêu nàng), mãi cho đến khi nàng phát cáu lên và bảo chúng nó vô duyên thế, bọn nó mới chịu dừng lại. Kể từ lúc nàng bị vuốt má, em chẳng nói gì nữa, cái cảm giác lần đầu tiên trong đời cảm nhận được, vừa bực, vừa thương nàng, về sau biết đó là ghen. Hài. Chiều hôm đấy đưa nàng về nhà, trước khi nàng vào phòng em hỏi:

- Cậu còn giữ bức thư mình đưa không?

- Còn chứ.

- Cậu mở ra chưa thế?

- Thì cậu bảo lớp 10 mới đc mở mà, tớ vẫn để nguyên. (Nói vậy chứ chắc nàng mở ra từ hôm mình đưa, nhưng đọc không hiểu)

- Uhm. nhớ đừng có mở ra đấy nhé...

...

Kể từ hôm đấy em bắt đầu thấy ghét vài thằng con trai trong lớp, em bắt đầu thái độ ra mặt mỗi khi chúng nó gần nàng, có lần em troll chúng nó bài KT toán bị em sửa số 1 lũ bị 2. Chẳng thằng nào trách em, chắc chúng nó cũng tự nhủ tại mình chép ngu, mà cơ bản thì chúng nó vẫn còn phải trông vào em dài dài. Từ kỳ 2 năm lớp 8, em bắt đầu ý thức được là mình đã thích nàng, nhiều lần muốn thổ lộ nhưng nghĩ đến bức thư lại thôi, cũng vì một phần sợ rằng chuyện này sẽ làm hỏng tình bạn suốt 3 năm. Thời gian cứ thế trôi qua, thoáng cái đã sắp kết thúc năm lớp 9, vậy là sắp phải chia tay cấp 2 rồi

4. Chương 4 : Chia Tay Thời Cấp 2

Thời gian trôi qua nhanh thật, thoáng cái đã gần hết 4 năm rồi, biết bao nhiêu kỷ niệm đẹp với nàng, vui có, buồn có. Lúc bấy giờ bọn con gái bắt đầu chuẩn bị những quyển sổ lưu bút, rồi truyền tay hết đứa này đến đứa khác viết. Nàng muốn em là người đầu tiên viết cuốn lưu bút của nàng, nhưng đợt đấy chả biết viết LB như thế nào nên em bảo muốn là người khép cuốn sổ đó (tức là thằng viết sau cùng ý à). Rồi mùa thi cũng qua, thật may mắn vì ngày đó đã bắt đầu bỏ kiểu thi tốt nghiệp cấp 2, tất cả những gì phải làm là chuẩn bị cho ngày lễ tri ân. Hôm đó, đang ngồi trong lớp, nàng gọi em ra ghế đá nói chuyện như mọi giờ ra chơi. Nàng dúi vào tay em quyển LB và nói:

- Đây, cậu là người kết thúc nhé!- Nàng khẽ cười, nụ cười đẹp lắm các bạn ạ, bình thường nhìn suốt những những lúc sắp chia tay cảm xúc nó khác lắm, chỉ muốn ngồi đó nàng nàng mãi.

- Ô đã xong rồi à, nhanh thế, để tớ xem nào... - Rồi em giở lướt qua, cuốn sổ khá dày mà viết quá nửa.

Đang giở qua thì cuốn sổ ngừng lại, có gì đó kẹp ở trang này. Thì ra là bức thư em đưa cho nàng từ lớp 6. Không kịp để em hỏi nàng nói luôn:

- Tớ vẫn chưa mở ra đâu nhé, chắc mấy tháng nữa là mở được rồi- Vẫn nụ cười ấy, ánh mắt ấy, em yêu nàng mất rồi.

Em cũng nhìn nàng cười. Rồi tiếng trống vào lớp vang lên, cả 2 cùng nhau đi vào lớp, trong lòng có gì đó xao xuyến thật khó tả.

...

Tối hôm đó em thức cả đêm để đọc quyển lưu bút của nàng. Nhiều thứ lắm các bạn ợ. Có cả những thằng thích nàng, nó cũng bày tỏ hết vào đây, nhưng có lẽ nàng chưa đọc vì cả tuần nàng đâu dc cầm mà chuyển hết từ tay đứa này đến tay đứa khác. Có cả mấy đứa bạn thân của nàng biết chuyện bức thư em gửi, chúng nó chúc nàng và em sớm thành 1 đôi. Đọc những đoạn đấy thích lắm các thim ợ. Có cảm giác như nàng là của mình rồi ỹ. Lúc đó nghĩ lại không biết nàng thích em vì cái gì nữa, gầy, chẳng đẹp trai, trầm tính,...được mỗi cái học giỏi. Còn nàng thì khỏi nói, vệ tinh như nấm sau mưa, có thể gọi là hotgirl lúc đó. Có lẽ vì những kỷ niệm đẹp, và lần tỏ tình trầu trẽ hồi lớp 6 mà 2 đứa vẫn thân thiết cho đến bây giờ. Rồi thì nắn nót chốt sổ cho nàng, em viết dài lắm, có bao nhiêu kỷ niệm em lôi tuốt tuồn tuột ra, và tất nhiên thứ mà em nhắc nhiều đến nhất là bức thư. Sáng hôm sau đưa cuốn sổ cho nàng mắt nặng trĩu vì thiếu ngủ, hôm đấy ngủ cả buổi vì không thể mở nổi mắt, cứ mở ra là cay xè, được cái học xong hết rồi nên chỉ lên lớp chơi thôi.

...

Rồi ngày lễ tri ân cũng đã đến, tối hôm trước cả bọn con trai dậy từ 2h sáng để đi bẻ trộm phượng làm vòng hoa, vui vãi. Hôm đó, có cái trò ký lên áo nhau, thốn vãi ra. Chúng nó ký cả lên mặt nhau nữa, nhiều đứa bảo em ký thì ký chứ em chả cho đứa nào ký vào áo mình cả, về còn giặt giũ chứ có treo được cả đời đâu, nàng thì đem hẳn 1 cái áo trắng riêng đi cho chúng nó ký chứ không để nó ký lên người. Rồi nàng hỏi em sao không cho bọn nó ký, em bảo nhớ nhau là được rồi, vả lại để cái đầu bút bi nó dí vào thịt buồn lắm, không chịu được. Nàng cười và bảo:

- Thế để tớ ký nhé.

Còn đang lưỡng lự thì nàng đã cầm bút hỏi tiếp:

- Ký vào đâu đây

- Ở tùy cậu.

Nàng chọn ngay...ngực trái em ký vào (ký vào phần áo ở ngực trái chứ không phải ngực trái nha các bạn), chắc ỹ nàng muốn em hiểu là ký vào tim ỹ mà (sến vãi). Mấy thằng thấy em cho nàng ký hùa nhau vào đề em ra, ký tung tóe vào mặt với lưng. Bò dậy bực vãi nhưng thấy nàng cười cố gắng lại lấy lại bình tĩnh, lườm mấy thằng rồi chả nói gì. Cuối buổi liên hoan chia tay chiều hôm ấy, nàng kéo em ra 1 góc nói chuyện riêng, nàng bảo sẽ cố gắng thi vào trường chuyên để mở bức thư kia, ánh mắt của nàng đầy hi vọng, yêu chết đi được. Một lần nữa 2 đứa ngoắc tay kể từ hồi lớp 6, hứa với nhau nhất định sẽ học chung mái trường cấp 3. Hôm đó không được đưa nàng về nhà nữa, vì bố nàng đến tận chỗ liên hoan đón về. Đạp xe về 1 mình, lòng ngổn ngang nhiều suy nghĩ, nghĩ về tương lai không biết có như mình mong muốn không, và lo nhất là nếu nàng không đậu trường chuyên (vì nàng cũng học khá thôi, lúc đó trường chuyên trong mắt mấy đứa cấp 2 cao sang lắm, xa với lắm, về sau đứa nào cũng bảo ngày xưa lo phí công). Thôi gác lại chuyện tình cảm, bạn bè để tập trung ôn thi đã...

5. Chương 5 : Vượt Vũ Môn

Sau ngày lễ tri ân, tất cả đều bước vào không khí ôn thi căng thẳng, bận rộn. Em cố gắng tạm quên đi hình ảnh của nàng nhưng khó quá, học không tập trung nổi. Hơn 1 tháng không liên lạc với nàng mà dài như cả

năm vậy...

Ngày thi, em gặp lại nàng, trông nàng có vẻ gầy đi nhiều, có lẽ do học hành căng thẳng quá. Em đăng ký thi chuyên Toán, còn nàng đăng ký chuyên Văn. Em và nàng hỏi han về việc học hành tháng vừa rồi, may mắn không hề nhắc đến chuyện bức thư, có lẽ ai cũng lo cho bài thi sắp tới...

Tất cả bọn em phải làm 3 bài thi trong 2 ngày...

Kết thúc môn thi cuối cùng, em khá thoải mái vì cả 3 bài đều làm khá tốt. Đợi nàng ra khỏi phòng thi, em chợt thấy thoáng có gì đó không ổn khi nàng bước ra, đôi mắt nàng buồn lắm. Em hỏi thì nàng bảo làm bài toán không được tốt lắm (bọn em thi 3 môn là Toán, Văn và môn chuyên), em động viên nàng nhưng nàng chỉ khẽ ừ hay gật. Có lẽ nàng đang buồn lắm. Hôm đó không có dịp nói chuyện nhiều vì bố mẹ nàng đón ngay sau đó, nhìn bóng nàng khuất dần mà lòng nặng trĩu. em bắt đầu nghĩ đến bức thư, nghĩ về việc mỗi đứa một trường và tự nhủ " Chẳng sao cả, miễn là mình yêu nàng và nàng cũng vậy". Sau kỳ thi là những ngày chờ đợi mòn mỏi và sốt ruột, không phải vì kết quả bài thi của em, mà vì kết quả bài thi của nàng. Em lo lắng, cả ngày mặt cứ thối ra, bố mẹ hỏi thì cũng chỉ ậm ừ là bài văn con làm không tốt lắm nên hơi lo. Những lúc rỗi lại nghĩ vẩn vơ, không biết giờ này đang làm gì? Nàng có buồn lắm không? rồi thì bao giờ mới có kết quả? ... Thật là giai đoạn khó khăn... nhưng đáng nhớ... và đáng trân trọng..

Một buổi chiều như bao buổi chiều khác. Đang ngồi thư thả thi có điện thoại, bố nghe và vừa cười vừa ừ, chắc có gì vui lắm. Rồi bố bảo, thằng T (thằng em họ ở cùng em từ hồi cấp 2, giờ nó đang học trường chuyên rồi) nó gọi điện bảo con đậu chuyên Toán rồi. Mẹ nghe thấy hỏi lại lần nữa: "Thằng TA nhà mình đỗ chuyên Toán á?". Em thì chẳng bất ngờ với kết quả này cho lắm, rồi bảo bố cho nc với thằng T 1 tí.

- T à, mày xem hộ anh xem có tên đứa này không nhé- Nhìn quanh xem bố mẹ đã đi ra chỗ khác chưa.

- Anh đọc tên ra đi.

- abcxzyz Trang- Khẽ nói vào đt, mắt vẫn nhìn quanh cảnh giác.

- Đợi em tí.

...

- Có phải là abcxzyz Trang ở DEF không?

- Uh phải rồi- Trong lòng em bùng lên.

- Đỗ bán chuyên anh nhá, thích rồi nhá.

...

Tí nữa thì em hét lên may mà vẫn nhớ là đang cầm điện thoại.

- Ủi đuwọc rồi, thank chú!

Cảm giác lúc đó hạnh phúc lắm các bạn ạ, như vỡ òa luôn. Bao nhiêu lo lắng, bao nhiêu suy nghĩ được giải phóng hết, ước gì nàng cũng biết tin này ngay bây giờ, để không phải buồn, không phải chờ đợi nữa... Từ hôm đấy phởn hân..

6. Chương 6 : Ngày Khai Giảng Lớp 10

Vậy là ngày mà em mong mỗi mãi cũng tới, ngày tự trường và chào đón học sinh lớp 10 trường chuyên. Không biết giờ nàng thế nào rồi nhỉ, biết tin đậu vào trường chắc nàng vui lắm, và nàng học lớp nào, có gần lớp mình không,... biết bao nhiêu câu hỏi...Tối hôm trước em chuẩn bị rất kĩ, xem định nói với nàng những gì, nào thì những ngày qua lo cho nàng như thế nào, nhớ nàng như thế nào, vui mừng thế nào khi biết nàng đậu,... và không quên cầm theo một nửa bức thư còn lại, cảm giác đợi chờ suốt 4 năm, giờ mọi mong muốn đã thành hiện thực, sao cuộc đời tươi đẹp thế...

Sáng hôm ấy em đến sớm, ngồi ngay ở ghế đá gần cổng trường, chăm chú nhìn từng người bước vào, hi vọng nhìn thấy nàng. Và khi bóng nàng bước qua cổng trường, tim em lại đập mạnh, y hệt những lần lâu không

gặp trước kia. Lần nào cũng vậy, nàng xinh ra trông thấy, mỗi nụ cười của nàng như xoáy vào tim em vậy, vừa hồi hộp, vừa vui mừng, vừa xao xuyến.

- Trang ơi, bên này nè... - Em với tay gọi to.

Nàng quay lại chào bố rồi bước về phía em, nở nụ cười hạnh phúc.

- Giờ tớ mở bức thư được chưa?

- Tất nhiên, tớ tưởng cậu phải mở từ lúc biết tin thi đậu chứ.

- Sao cậu đoán trúng ý tớ thế... Nhưng mà đọc tớ chả hiểu gì, đang định lên hỏi tội cậu vì viết linh tinh đây... - Nàng cười gượng.

- Ô gà thế thế nhỉ, có mỗi mấy chữ mà không dịch nổi- Em mạnh dạn đưa tay捏 má nàng một cái. Lần đầu tiên em chạm vào má nàng đấy ạ. Cảm giác lúc đó vừa vui sướng, vừa lo sợ nàng sẽ giận. Nhưng may quá, nàng đâm 1 cái vào ngực em vào bảo :

- Ai to đầu như cậu đâu, lần này đồ chuyên Toán phải khao tớ đấy nhé.

Em cười trừ:

- Đùa cậu vậy chứ, thực ra tớ có phương án đề phòng cả...

Rồi em rút trong túi nửa bức thư còn lại, giơ lên. Nàng bắt lấy nhưng em không đưa, cứ thế đùa nhau một hồi. Rồi thì nửa bức thư cũng nằm trong tay nàng.

- Để tối nay về đọc xem nội dung cậu viết thế nào.

- Ồ.. nhưng mà đừng chê tớ vẫn trẻ con nhé, lúc đó lớp 6 mà.

- Thì cậu lúc nào chẳng trẻ con.

...

Những câu chuyện chỉ dừng khi có tiếng trống tập trung, tạm chia tay nàng để nhận lớp, trong lòng vui lắm, thích lắm.

Lúc về bố nàng đợi sẵn ở ngoài nên không nói chuyện được nhiều. “Vậy là kể từ tối nay, có thể mối quan hệ giữa mình và nàng sẽ đổi khác” em vừa nghĩ vừa cười...

Ngoại truyện part 1: Bức thư 4 năm.

Có lẽ khi đọc được những dòng này chúng mình đều đã lớn và có những kỉ niệm đẹp rồi Trang nhỉ, tớ không biết sau 4 năm những gì tớ nói trong này có quá trẻ con không nữa. Thực ra khi nhận được bức thư của cậu, tớ cũng quý cậu lắm. Nhưng tớ muốn để thời gian thử thách chúng mình, và hơn thế tớ muốn có những kỷ niệm về tình bạn đẹp trước khi nói lời yêu cậu. Giờ đây chúng mình đã hiểu rõ về nhau, đã trải qua biết bao nhiêu chuyện vui buồn, tớ hi vọng tình bạn của chúng mình sẽ kết thúc một cách đẹp đẽ để bắt đầu một tình yêu mới. Tớ thích cậu.

7. Chương 7 : Nơi Tình Yêu Bắt Đầu

Sáng sớm qua chỗ nàng trọ đón nàng đi học, tự dưng không thấy nàng cười nữa. Hình như nàng ngại, vẻ mặt ngượng ngịu pha chút e thẹn, chắc hôm qua nàng đọc bức thư thấy sến quá. Tự dưng em em cũng thấy ngại ngại thế nào ý các bạn ạ, đang almf bạn với nhau, tự dưng nó cứ thế nào ý, lúc đấy chả nói được

gì nhiều, từ chỗ trọ của nàng đến trường cũng gần nên chỉ kịp hẹn nàng chiều đi ăn chè, em bảo em khao vì đậu chuyên Toán, nàng ừ luôn.

Buổi chiều, trước khi đi em nghĩ trong lòng nhất định phải nói bằng lời chứ cứ im ỉm thế này khéo mất tình bạn mà tình yêu chẳng đâu vào đâu, hạ quyết tâm rồi dắt con xe cà tàng ra khỏi cửa. Đến nơi, nàng đã đợi sẵn rồi, nàng nhanh chóng lên xe. Chiều hôm ấy trời râm, không nắng, gió thoảng nhẹ nhẹ trên con đường cạnh bờ sông, bao nhiêu quyết tâm này giờ nó tụt đi đâu hết, thay vào bằng cái cảm giác ngại ngại hồi sáng... Rồi nàng vòng tay ôm em, dựa má vào lưng em và hỏi:

- Chúng mình là một đôi rồi phải không?

...cảm giác lúc đó thật khó tả, tim em như nhảy ra ngoài luôn, cả người nóng bừng, từ bé đến giờ chưa được ai ôm như vậy, đã thế lại còn được người mình yêu bao lâu nay ôm nữa chứ, hạnh phúc không tả xiết. Em nhẹ nhàng đáp lại:

- Tất nhiên! Tổ sẽ không bao giờ để cậu phải buồn đâu, vì cậu buồn thì tổ cũng đâu có vui được, tổ chỉ muốn lúc nào cậu cũng hạnh phúc, thật hạnh phúc...

Rồi nàng chẳng nói gì, ôm em chặt hơn, dụi nhẹ má vào lưng em... Được một lúc, chẳng hiểu nghĩ nào nào em lại bảo:

- Lần đầu tiên được cậu ôm như thế này đấy, thích thật đấy, chẳng muốn ăn bánh nữa, chỉ muốn đi mãi thế này thôi.

Vừa dứt lời thì nàng nhéo em một cái vào em rõ đau, rồi dấm vào lưng em bảo:

- Ô định bùng hả, biện minh lý do chẳng chính đáng gì cả!

- Đâu có, tổ thích thế mà - Em quay lại nhìn nàng cười.

Nàng nhìn em cùng cười, rồi tiếp tục ôm và dựa vào lưng em. Lúc đấy chỉ muốn đạp xe mãi, chẳng muốn rẽ vào đâu cả.

...

Chiều muộn đưa nàng về, trước khi nàng vào phòng em nhéo má nàng và bảo:

- Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất cuộc đời tổ, tối nay chắc sẽ nhớ cậu lắm.

- Ô thế chứng tỏ trước giờ không nhớ tổ phải không?

- Có chứ, nhưng bây giờ sẽ nhớ nhiều hơn.

- Thế để hôm nào tổ cho cái ảnh ngắm đỡ nhớ nhé.

- Uh. Thế cũng được.. Thôi tổ về đây, không về muộn bác lại hỏi (từ năm lớp 9 em trọ ở nhà bác)

- Uh. bey bey.

- À quên, có cái này quan trọng lắm, quên chưa nói với cậu.

- Chuyện gì thế?

- Bí mật lắm, tổ nói nhỏ cho cậu thôi.

Rồi em ghé vào tai nàng, nói khẽ " Tổ yêu cậu nhiều lắm". Lần đầu tiên được ngửi mùi thơm từ tóc nàng, từ làn da trắng mịn của nàng, phảng phất, ngất ngây, hôm đấy đúng là được thử nhiều cảm giác lần đầu, thích lắm các bạn ợ... Nàng cười bảo:

- Công nhận là quan trọng thật.. Tổ cũng thế. Hihi...

- Uh. Thôi tổ về đây, đúng có nhớ tổ quá đấy nha.Bye bye

- Uh.Cậu cũng thế nha.

...

Trên đường về nhà tí tồng vào cái xe rác vì cái tội nghỉ ngẩn ngơ, bạn nào từng yêu sẽ hiểu cảm giác của em lúc này, thích lắm, mỗi tình đầu mà, chỉ thấy màu hồng thôi..

8. Chương 8 : Nổi Tiếng

Kể từ cái hôm nói lời yêu ấy, mọi thứ xung quanh em như thay đổi nhiều lắm, cảm giác cuộc đời thật đẹp, thật tươi vui. Gặp nàng là vui, xa nàng là nhớ. Mỗi buổi sáng em đều đi thật sớm để cùng nàng ăn sáng, rồi ngồi ghé đá tâm sự, có những chuyện mà trước đây không thể kể với nhau thì giờ đây bọn em chia sẻ hết, kể cả chuyện ngày nào nàng...bị... Nàng còn bảo những ngày đó đừng chọc nàng, không là dễ cãi nhau lắm, em thì chỉ biết âm ừ rồi nhớ thôi (nghỉ lại đợt đấy vẫn thấy mình trẻ con). Cả quãng thời gian mới yêu nửa năm, cả 2 giường như chìm đắm trong hạnh phúc.

Rồi câu chuyện về bức thư của bọn em lan ra cả trường biết, lúc đấy thành người nổi tiếng luôn, hầu như ai cũng biết, có người khen, có người chê, có người mỉa mai,... nhưng em mặc kệ, đâu có ảnh hưởng gì đến cuộc sống của mình đâu. Chỉ có duy nhất một điều em lo lắng là nàng vẫn có nhiều vệ tinh quá, dù biết là đồn có địch nhưng chúng nó vẫn cứ đánh mới khổ. Có lần nàng kể cho em về 1 thằng thích nàng, nghe thốn vãi ra. Nó học cùng lớp với nàng, rồi nhằm nhe viết thư tỏ tình, tặng hoa các kiểu, buồn cười nhất là mỗi sáng nó đều mua bánh mì với sữa để ở ngăn bàn của nàng trước khi nàng đến lớp, tất nhiên người ăn không phải là nàng mà là mấy đứa ngồi cạnh nàng, suốt hơn 2 tháng như vậy nó mới chịu thôi,... rồi còn vô số lính cảm tử khác muốn ôm bom phá tường nhưng không thành công.

Không chỉ nổi tiếng ở trường vì chuyện tình cảm, mỗi đứa chúng em còn nổi tiếng theo một cách khác. Em, ngay sau kì đầu tiên, đã được nhiều đứa biết đến với thành tích học tập “trên trời” (em bắt đầu tự sướng đây), hầu như những lớp bên ban xã hội kiểm tra toán lý hóa sinh là lại có đứa tuồn đề ra ngoài nhờ em giải hộ, điểm tổng kết kỳ I đầu 9 và chốt bảng thành tích bằng huy chương vàng trại hè Hùng Vương toàn miền bắc lần thứ III môn Sinh học (năm đó em thi ở Vĩnh Yên, không biết có vozer nào thi cùng đợt đó không). Còn nàng thì lại khác, không nổi tiếng vì thành tích học tập, nàng được nhiều người biết đến với danh hiệu hotgirl không lâu sau ngy khai giảng, biết bao nhiêu ánh mắt nhìn nàng mỗi khi bọn em ở sân trường, ánh mắt “thèm muốn” của những thằng con trai, hay ánh mắt ghen tị đố kỵ của những đứa con gái, đủ cả. Nhiều khi những điều đấy làm bọn em thực sự khó chịu. Chúng em chỉ thực sự được riêng tư mỗi khi đi chơi cùng nhau, hay học ở phòng nàng, ghé đá sân trường đã không còn là nơi lý tưởng nữa rồi..

9. Chương 9 : Nụ Hôn Đầu Tiên

Từ khi bắt đầu học kỳ 2 năm lớp 10, bọn em hầu như không thể tâm sự ở trên trường, vì sao các bạn đọc chap 8 sẽ hiểu ợ. Bọn em chủ yếu tranh thủ thời gian sớm trước khi đến trường, hoặc những buổi chiều đi chơi cùng nhau.

Ngày Valentin đầu tiên của bọn em, em vẫn nhớ đợt đấy vừa mới ăn rằm ở nhà lên, vội chạy đi bao nhiêu chỗ tìm mua chocolate, hồi đấy chocolate ít lắm, không nhiều và đẹp như bây giờ, đi mãi mới tìm được một hộp ưng ý, rồi buổi tối ra chợ mua bông hồng bị nó chém 7k (hồi đấy 7k là to lắm các bạn ợ). Gói gém cẩn thận, chuẩn bị tinh thần đón Valentin đầu tiên. Em dự định sẽ tặng cho nàng ngay trên lớp để thể hiện chủ quyền với mấy cái vệ tinh, nhân thể cho nàng bất ngờ luôn. Nghĩ là làm...

Sáng hôm sau, sơ vin, vuốt keo đầy đủ, vừa bước vào lớp nàng cả lũ ồ lên (lớp bên ban xã hội đông con gái lắm các bạn ợ, 3/4 lớp luôn). Trong khi nàng vẫn còn ngơ người ra vì bất ngờ và xấu hổ thì em đi xuống chỗ nàng ngồi, kéo tay nàng đứng dậy, mặt đối mặt và nói:

- Tặng cậu nhân ngày Valentin đầu tiên của chúng mình, mình rất muốn giờ này 50 năm sau vẫn được cầm những món quà như thế này để tặng cậu.- Em vừa nói xong thì cả lớp nó lại ồ cái nữa, lần này có cả tiếng reo hò, la hét.

- Cảm ơn cậu... Nàng nhận món quà rồi bẽn lễn để xuống ngăn bàn, mặt đỏ lên vì xấu hổ, trông đáng yêu thế không biết.

Rồi cả lớp chúng nó đồng thanh hô:" Hôn đi! Hôn đi". Nàng vẫn cúi mặt và cười ngại ngùng. Lúc ấy tự nhiên máu liều cộng thêm khoản thích thể hiện nổi lên, em đưa tay nâng cằm nàng lên. Nàng không nói gì, nhìn thẳng vào mắt em...và...@#\$\$@#!\$!@.....nụ hôn đầu tiên của bọn em như thế đó, giữa cả trăm con mắt luôn. Nụ hôn đó đến giờ vẫn là nụ hôn em nhớ nhất, mềm mềm, ẩm ẩm, có lẽ có cả vị ngọt, cho dù nó chỉ kéo dài 2 3s, nhưng đủ để em thấy được tất cả những gì đẹp đẽ nhất của tình yêu lúc bấy giờ. Cái này thì ngoài dự định luôn các bạn ợ, không chuẩn bị gì hết, cảm giác nó đến, và làm luôn thôi. Lúc hôn xong bọn nó lại hô tiếp: "Ôm đi! Ôm đi". Đang định vòng tay ôm nàng thì bà hiệu phó chen vào hỏi:

- Có chuyện gì mà tập trung đông thế?

- Không có gì đâu ạ- Cả lũ đồng loạt thanh minh.

- Ai về lớp đấy đi, hết giờ ra chơi rồi- Rồi bà ý về phòng.

Thì ra tại chúng nó xúm đông xúm đỏ vào xem, cả mấy đứa lớp khác cũng thờ mặt ngó qua cửa sổ, đứng đầy hành lang, bà giáo tưởng có đánh nhau nên lên xem, ai ngờ... Lúc đấy tụi mịa nó cảm xúc, bọn xung quanh không còn reo hò như lúc đầu nữa, tản dần, vẫn còn vài đứa động viên " Tiếp đi" nhưng em thôi. Bảo với nàng:

- Thôi tớ về lớp đã, gặp cậu sau nhé.

Nàng vẫn cúi mặt, gật nhẹ, bẽn lễn lắm. Dù sao thì chuyện cũng đã rồi, không biết nàng thấy thế nào, hỏi sau vậy. Về đến lớp mà tim vẫn còn thỉnh thoảng, xong bọn lớp cũng xúm vào trêu, bảo bao giờ thì cho chúng nó ăn cười để còn chuẩn bị tiền, em ra vẻ khó chịu nhưng trong lòng thì thích lắm, chỉ mong chúng nó trêu tiếp (Hài).

...

Buổi chiều đi chơi với nàng, em hỏi:

- Cậu thấy nụ hôn đầu tiên như thế nào.

- Tớ chả cảm giác gì cả, lúc đấy ngại quá chỉ biết nhắm mắt.

- Ồ thế thì phải hôn lại mới được.

- Thôi đi! Vô duyên chết đi được- Nàng vừa nói vừa cười tươi lắm, chắc nàng cũng thích.

Chiều hôm ấy lòng vòng đủ chỗ, vừa tết xong nên tiền mừng tuổi cũng rủng rỉnh lắm, tận tối mịt mới về. Trước khi đưa nàng vào phòng, em kéo tay nàng kiss phát nữa, nàng bất ngờ không kịp trở tay, lại nhắm mắt im lìm. Lần này thì được tầm 5 6 s gì đó, nói chung là cảm giác y hệt lúc sáng, thích vãi ra. Xong nào chỉ cười, rồi quay vào phòng quên cả chào người yêu.

- Tớ về nhá.

- Bey bey ông xã...

- Gì cơ?

- Bey bey ông xã!

- Ồ cậu chào ai vậy?

- Xí! Cậu xấu tính lắm, toàn chọc tớ thôi, thôi về đi không bác lại mắng.

- Ủ! Đùa cậu vậy thôi! Lúc cậu tức lên trông đáng yêu lắm! Thôi tớ về đây! Bye bye bà xã nhé.

Rồi em phóng xe đi, nhưng vẫn ngoái đầu nhìn nàng cho đến khi nàng vào phong mới thôi. Ngày hôm đó thật tuyệt, tuyệt như cái ngày bắt đầu yêu nàng vậy. Cũng kể từ nụ hôn ấy, nàng không còn xấu hổ bên em mỗi khi em chạm vào má hay cổ, hoặc tay nữa, giường như bọn em đang ở rất gần, rất gần rồi...

10. Chương 10 : Anh Khác...hay Em Khác

Năm lớp 10 là năm đẹp nhất khi nghĩ về tình yêu giữa em và nàng, những kỷ niệm thì kể ra cả ngày cũng không hết, giờ nhắc lại vẫn thấy xúc động, xao xuyến, xem lẫn chút buồn và cảm giác hối hận. Thôi không lôi chuyện ngoài để để câu giờ nữa, viết nhanh cho các bạn còn theo dõi cho kịp real time.

Từ năm lớp 11, có nhiều thay đổi quá các bạn ợ...

Chuyện tình cảm của bọn em nổi tiếng đến mức các thầy cô đều biết, rồi thì bố mẹ em cũng biết, nhưng chỉ bảo chú tâm vào học hành, đừng có mải yêu mà sa sút học tập là được. Những lời khen cũng nhiều, mà mai cũng không ít, có đứa nói nàng học bình thường, chả có vẻ gì, không xứng với em, có kẻ lại bảo em xấu trai, một sách (đầu năm lớp 11 1m65, 48kg, cận thị, xấu vờ lờ) không đáng để nàng yêu. Bọn em thì chả quan tâm, cùng lắm thì nghe chúng nó khen thôi, chứ chê thì tụi nó toàn nói sau lưng, có đứa mách thì cũng không quan tâm.

Năm lớp 11, cường độ cũng như chương trình học của bọn em phải nói là tăng gấp đôi luôn (vì năm đó bộ GD có quyết định thi ĐH chuyển từ viết sang trắc nghiệm, chương trình giảng dạy của thầy cô đều thay đổi hết, sau đó đến lượt bọn em phải thay đổi theo), toán lý hóa sinh ngoài giờ học trên lớp, bọn em còn học thêm mỗi tuần 2 3 buổi mỗi môn. Đã thế em tham gia vào đội tuyển Sinh học nên quỹ thời gian dành cho nàng ngày càng ít. Tuy vậy em vẫn cố gắng một tuần đi chơi với nàng 1 2 buổi chiều, dù là ít hơn trước nhưng vẫn đủ để quan tâm đến nàng, chăm sóc (về mặt tình cảm) cho nàng,... Có vẻ nàng hơi buồn nhưng hoàn cảnh nó bắt buộc thế, em cũng chẳng biết phải làm sao nữa, chỉ biết động viên nàng là cố gắng học cũng chỉ vì tương lai sau này của 2 đứa...

Tiếc là năm đó mặc dù đầu tư khá nhiều nhưng chỉ được giải khuyến khích cấp quốc gia (vì đợt đấy thi không phân biệt lớp 11 hay 12, nên bọn em phải nhét luôn cả chương trình 12 vào đầu để thi, ầu cũng là hoàn cảnh nó thế), điểm thấy trên lớp thì có giảm nhưng vẫn đầu 8 ớt nửa trên.

Cứ thế dần dần giữa em và nàng xuất hiện một khoảng cách, ban đầu chỉ là buồn vì không có nhiều thời gian bên nhau, rồi bắt đầu có những chuyện ngại nói, không tiện nói, hay chẳng muốn nói với nhau... Em không biết giải quyết thế nào nữa, giá mà ngày đấy biết voz thì lên nhờ các bạn tư vấn cho rồi...

Cả nàng cũng thay đổi nhiều...

Nàng ngày càng biết làm đẹp ỉnh, cộng thêm cái vẻ đẹp có sẵn, biết bao nhiêu đứa thích nàng, thích thì có thích nhưng em thấy lo nhiều hơn là thích...

Cũng vì không có nhiều thời gian giành cho nàng, nàng tìm đến những đứa bạn mỗi khi em...bạn. Và trong số đó, nàng chơi thân với một đứa cũng thuộc loại hotgirl, nó học cũng bình thường, không phải là ngu, nhưng nó chơi với nhiều đứa con trai đầu gấu nên có máu mặt lắm, đùa với nó con trai còn ăn chưởng chứ nói gì con gái, rồi thì nhà nó giàu, ăn mặc đầu tóc lúc nào cũng sành điệu.

Từ đầu em cũng ngăn không cho nàng chơi thân với đứa đó, nhưng nàng không nghe, em cũng chẳng cấm được nên đành để vậy, ầu cũng tại mình ít có thời gian giành cho nàng...

Rồi nàng bắt đầu chải chuốt đầu tóc, vẽ móng, thay đổi gu ăn mặc (có thể bây giờ là bình thường nhưng xét về mặt bằng chung thời đấy là chơi trội rồi) nhiều lần khiến em giận nhưng người xin lỗi lại là em,... chẳng biết tại sao nữa. Lần giận lâu nhất là khi nàng đi nhuộm bộ tóc màu hạt dẻ, em nhất quyết không cho, nàng cũng đồng ý với em rồi, nhưng đúng 1 cái hôm sau thấy nàng mang cái đầu hạt dẻ đi chơi cùng em, nói là đi cùng bạn, nó nói nghe thích quá không kịp hỏi em, thế là em dùng dùng bỏ về, mất gần 1 tuần không nói với nhau câu nào, buồn lắm... Ấy thế mà 1 tuần sau lại lôi nàng đi ăn chè xin lỗi, em có đại gái quá không

cá bạn? Tầm một thời gian sau nàng có nói chuyện với em là nếu em không thích thì để nàng đi nhuộm lại màu đen, em bảo ” Thôi không sao đâu, cậu để kiểu này vẫn xinh lắm, tớ chỉ thấy hơi khác mọi người quá thôi” (nói vậy chứ em sợ ra quán xong con bạn nó bơm đều cho vác cái đầu vàng về chắc em chết mất).

Rồi thì giận những cái to nó kéo theo giận những cái bé, những chuyện lặt vặt, và hầu như em luôn là người xin lỗi ... Nhiều lúc nghĩ ngày xưa cứ để tình yêu nó sống trong tình bạn mà lại hay, vô tư, thoải mái... Nói vậy nhưng em vẫn yêu nàng lắm, chưa hề nghĩ rằng có một ngày nào đó em và nàng sẽ xa nhau đâu, nhưng thực tế nó đã xảy ra như thế đấy ạ! Buồn lắm!

11. Chương 11 : Ngày Chia Tay

Cái gì qua thì cũng đã qua, cái gì đến thì nó cứ đến. Sau đợt nghỉ hè năm lớp 11, giởng như khoảng cách giữa bọn em quá lớn rồi. Ngày đầu gặp lại, nàng có vẻ gầy đi, trông thương lắm, nàng không cười tươi như mọi lần, em cố gắng trêu đùa nàng nhưng nàng chỉ đáp lại những nụ cười gượng.

- Sao dạo này cậu gầy đi thế, chắc ở nhà nhớ tớ nhiều quá không ngủ được à.

- Tớ cũng chẳng biết nữa, vẫn ăn uống bình thường thôi.

Những câu trả lời lửng lững, khuôn mặt nặng nề như lo lắng điều gì đó. Em cũng không muốn làm phiền nàng, chỉ dặn:

- Giờ thế này rồi phải cố gắng ăn vào cho nó béo ra nha. Mà có chuyện gì trong lòng thì chia sẻ cho tớ biết với nhé, không là bị xì trét đấy...

- Ừ tớ biết rồi mà, không có chuyện gì đâu.

...

Tạm biệt nàng bằng cái nhéo má để lên lớp, trong lòng em lúc đấy bất an lắm, chắc chắn có chuyện gì đó nàng giấu mình mà không muốn nói ra, thôi cứ kệ đi đã, lúc nào rảnh hỏi sau.

...

Khoảng thời gian sau đó, nàng vẫn đi chơi với em, nhưng không được vui vẻ như trước, nhiều lúc nàng cứ lặng người suy nghĩ cái gì đó, nhìn vào khoảng không vô định. Nhất định là có gì đó không ổn rồi. Em cố gắng hỏi, nhưng câu trả lời của nàng luôn là : “Tớ không sao đâu, vẫn bình thường mà”.

Năm cuối cấp nên chương trình học cũng như ôn ngày càng nặng, hầu như rất ít có thời gian bên cạnh nàng, chỉ cùng nhau đi ăn sáng và đi chơi mỗi tuần một lần thôi. Rồi cái gì đến nó cũng phải đến...

Một buổi chiều tháng 11, trời lúc đấy bắt đầu se lạnh rồi, đạp xe trên con đường hôm nào, vẫn con đường ấy, vòng tay ấy ôm em, đôi má ấy dựa vào lưng em. Rồi nàng chợt hỏi:

- Cậu có hối hận khi yêu tớ không?

- Sao lại hối hận? Yêu cậu tớ hạnh phúc lắm chứ, cậu xem từ khi chúng mình là bạn, rồi đến khi yêu nhau, có khi nào tớ buồn bã hay chán nản không. Cậu cũng thế đúng không?

- Ừ! Tớ yêu cậu nhiều lắm!- Rồi nàng ôm em chặt hơn, không nói gì nữa.

...

Chiều tối đưa nàng về, như thường lệ, em kiss nàng một cái rồi tạm biệt nàng, nhưng nàng không nói gì, về mặt lưỡng lự.

- Sao vậy? Có gì định nói với tớ à.

- Chúng mình chi tay đi- Nghe như sét đánh ngang tai, choáng lắm các bạn ợ.

- Gì cơ?
- Chúng mình... chia tay đi.
- Sao lại chia tay, cậu giận tớ gì à, cứ nói ra đi tớ sẽ sửa.
- Không, cậu không làm gì sai cả, tớ chỉ cảm thấy chúng mình không còn hợp nhau nữa thôi.
- Sao lại thế, ít nhất cậu phải cho tớ một cái lý do chính đáng chứ?
- Tớ xin lỗi, tớ xin lỗi cậu, đáng lẽ ngày ấy tớ không nên gửi bức thư ấy cho cậu, tớ xin lỗi,...- Nàng khóc rồi quay mặt bước nhanh vào phòng, đóng cửa lại.

Không kịp dừng cái xe đạp, đuổi theo nhưng nàng chốt cửa rồi, bên trong vọng ra tiếng thút thít không thành lời " Cậu về đi, từ mai chúng mình không phải là người yêu cầu nhau nữa". Em chẳng biết làm gì nữa, không muốn đâu nhưng nước mắt cứ trào ra, sốc quá. Em đập cửa đòi nàng mở:

- Cậu mở cửa cho tớ đi, xin cậu đấy, ra đây nói chuyện với tớ, làm sao có thể như thế này được, cậu ra đây đi...

Nàng vẫn không chịu mở cửa, em đập mạnh hơn và liên tục gọi nàng... trong tiếng nấc. Mấy đứa phòng bên cạnh thấy đập cửa chạy ra xem, nhìn em ái ngại không nói gì, bà chủ trọ thì chạy xuống hỏi có chuyện gì thế, rồi bảo em về đi. Bất lực, chẳng làm được gì, em gục xuống chân cửa, vuốt trán nghĩ lại xem mình có làm điều gì sai không, nhưng không thể nghĩ ra được, nếu vì dạo này bận học ít quan tâm đến nàng thì đó không phải là lý do, nàng lúc nào cũng nghĩ cho em mà... Tầm 2 phút sau em chống tay đứng dậy, không nói gì, lững thững bước ra dựng chiếc xe đạp, thần thơ đi về, trời mưa phùn nhẹ nhẹ, trong lòng trống trơ không nghĩ được gì nữa.

Cả tối hôm đó em không ngủ được, nghĩ nhất định sáng hôm sau lên lớp phải hỏi nàng cho ra nhẽ.

Sáng hôm sau đi sớm vòng qua chỗ trọ của nàng nhưng nàng đã lên trường mất rồi, lại lóc cóc đạp xe đi. Vào lớp cất cặp rồi phi thẳng vào lớp nàng, nàng vẫn ngồi đó, nhìn thấy em nàng không nói gì cả. Em chạy đến chỗ nàng hỏi:

- Chuyện hôm qua là như thế nào, ít nhất cậu phải cho tớ cái lý do hợp lý chứ.
- Mình chỉ thấy bọn mình không hợp nhau nữa thôi. Từ giờ cậu đừng sang đây nữa, không tiện đâu.

Bọn lớp nàng bắt đầu nhìn em xì xào. Em không có thời gian mà để ý đến bọn nó nữa, bảo nàng:

- Cậu suy nghĩ lại đi, đừng làm thế với tớ, cậu biết cậu quan trọng với tớ như thế nào rồi mà.

Nàng lặng một lúc không nói gì, rồi nhìn em nói:

- Tớ nghĩ kỹ lắm rồi, nghĩ mấy ngày rồi, tớ thấy bọn mình yêu nhau không hợp đâu. Nếu muốn tớ với cậu vẫn là bạn mà.

- Làm sao tớ có thể chấp nhận như thế được, cậu cứ suy nghĩ lại đi, xin cậu đấy. - Rồi em lạnh lùng quay về lớp, đằng sau là khuôn mặt mệt mỏi của nàng là những lời xì xào bàn tán của mấy đứa con gái...

Những lần sau đó em không thể gặp được nàng ở phòng, vì nàng đóng cửa không cho vào, chỉ có thể gặp trên lớp nhưng cậu trả lời luôn là " Chúng mình không hợp nhau". Sau một tuần suy nghĩ, đeo bám nàng,... rồi em cũng nhận ra là mình bị đá, nhưng em sẽ không bỏ cuộc đâu, chừng nào chưa nhận được một cái lý do chính đáng thì em còn phải hỏi nàng cho ra nhẽ...

12. Chương 12 : Kẻ Thứ 3

Tầm một tháng sau khi nàng nói chia tay, thỉnh thoảng em vẫn cố gắng nói chuyện với nàng nhưng không thành công, thậm chí nàng còn cáu với em. Buồn lắm, không biết tại sao nữa, đời đang đẹp bỗng dưng đậm

đầu vào ngõ cụt góc tối. Cả ngày em cứ suy nghĩ vẩn vơ suốt, kết quả học thì sa sút trông thấy, lúc nào cũng như người mất hồn ý.

Rồi một lần, đang đi học về, vừa đi vừa nghĩ viễn vông, buồn cho cái số chó của mình thì có mấy thằng đi xe máy từ đằng sau vọt lên táng nguyên cái gậy vào lưng em, đang éo hiểu chuyện gì xảy ra thì chúng nó ép đầu xe em tấp vào vỉa hè, tí ngã. Xong 2 đứa nó nhảy vào đấm đá em, em chỉ ôm đầu cúi xuống đỡ đòn, cơ mà bọn nó đánh không hết sức, em chỉ choáng thôi chứ không đau mấy, xong chúng nó xách cổ áo em lên dí vào tường. Một thằng khác mặc áo đồng phục trường nhảy vào lên gối em một cái, tí nữa éo thở được, em nhận ra thằng này là một trong những thằng thích nàng ngày xưa, hình như bây giờ nó vẫn thích thì phải. Rồi nó chỉ tay vào mặt em bảo:

- Tao cảnh cáo mày, cái Trang nó đã bỏ mày thì tránh xa nó ra, đừng có làm phiền nó.

Rồi mỗi thằng một đạp nữa, xong chúng nó té. Lúc đấy bọn bạn đi cùng em xô vào xem em có bị làm sao không, chỉ bị tím một ít ở tay với đùi. Loạng choạng dựng xe rồi về, vừa đi vừa nghĩ chắc Trang không biết chuyện này, và sẽ không giờ có chuyện Trang bảo nó đánh em đâu. Rồi em quật ngược lại về phía nhà thầy Khánh.

- Em chào thầy ạ!

- Vừa bị thằng nào đánh à, sao nhìn mày tã thế.

- Em vừa bị mấy thằng nó chặn đánh ngoài kia.

- Bao nhiêu thằng.

- 3 thằng ạ! Một thằng em biết, còn 2 thằng kia chỉ nhớ mặt chứ không biết tên.

- Bị lâu chưa? Sao không chạy ra đây?

- Em vừa bị thôi, xong em ra đây luôn đây.

- Ủ được rồi, để xe ở đây rồi đi với thầy tìm bọn nó.

Xong ông Alo cho ông bạn, đưa cả máy cho em nói chuyện để tả mấy thằng kia, rồi 2 thầy trò lên xe máy đi tìm bọn kia (đường vào trường chỉ có 2 nhánh nên tất cả học sinh đều phải đi qua 2 nhánh đường này, 2 thầy trò đi một đường, ông anh kia đi một đường nữa thì khả năng thấy chúng nó là rất cao). Đúng như em dự tính luôn, chúng nó chưa đi được xa, 2 thằng xe máy vẫn rong theo thằng kia nói chuyện, có vẻ thích thú lắm. Thầy Khánh vượt lên rồi đạp cái xe máy của bọn kia 1 cái, may chúng nó kịp chống chân với lại đang đi chậm nên không bị ngã. Xong quay sang nhìn thì mặt chúng nó đã thối ra.

- O anh Khánh...

- Thầy éo nói gì xuống xe đạp tới tấp vào 2 thằng kia, éo thấy chúng nó chống cự, cứ rối rít : “Em biết lỗi rồi, em xin lỗi,...”. Thằng kia thì sợ quá té mẹ từ lúc nào không biết. Rồi thầy chỉ vào em bảo:

- Thằng này là em họ tao, chúng mày động vào nó thì đừng có trách tao.

Xong 2 đứa kia khúm núm ra chỗ em xin lỗi:

- Cho anh xin lỗi nhé, bọn anh không biết em là em anh Khánh.

Em chả nói gì, nhìn bọn nó bằng ánh mắt khinh bỉ, rồi quay ra bảo với thầy:

- Thôi tha cho bọn nó đi anh (tại lúc này ông kêu mình là em nên xưng thế cho phải).

Xong thầy điện thoại cho anh kia bảo không cần phải tìm nữa, giải quyết xong rồi. 2 thầy trò lên xe về, thầy cứ giữ em lại ăn cơm nhưng em xin phép bác đang đợi cơm ở nhà, rồi phóng xe một mạch về nhà, lúc đó quá 12 rưỡi rồi. Về đến nhà lại bị bác hỏi sao về muộn thế, đành ậm ừ bảo cháu bị thùng sấm phải vá. Chuyện của nàng đã chán lắm rồi, giờ lại thêm cái thằng trêu trêu kia nữa, điên đầu mất.

Sáng hôm sau thấy thằng cu kia lóc cóc lên lớp em xin lỗi, tính em hiền nên chả muốn động vào người nó, chỉ bảo: Chuyện tình cảm của tao mày đừng có xen vào, xong quay đi éo thèm nhìn mặt nó nữa. Có lẽ giờ này nàng cũng biết chuyện em bị đánh rồi nên em cũng không muốn làm to chuyện

13. Chương 13 : Vết Thương Lòng

Sau khi chia tay không lâu thì em bước vào đợt thi học kỳ 1, sẵn đang đau đầu vì chuyện của nàng, lại thêm cái áp lực chuyện thi cử nữa, rồi em bị mất ngủ triền miên luôn, khổ lắm các bạn ợ... thỉnh thoảng nằm một mình nghĩ vẫn vơ lại trào nước mắt, biết là con trai nhưng nó cứ yếu đuối như vậy đấy ạ, chẳng kim nỏi,...

Rồi em bị “điên” các bạn ợ, số chó thể không biết. Hôm đấy thi môn văn, vừa phát đề xong, ngồi một lúc thì nghĩ vớ va vớ vẩn, rồi tự dưng ế muốn làm gì cho cái cuộc đời khổ nạn này nữa, đứng dậy bỏ về, thầy cô chạy theo hỏi em chả nói gì, đập xe về một mạch chui vào phòng, đóng cửa. Đến trưa bác bá gọi ra ăn cơm em bảo không đói, nằm lì trong phòng. Đến tầm 3 4h chiều, bố em xuống cùng một ông bác sỹ nữa, khám xét em đủ kiểu xong kêu cho em điều trị nội trú 20 ngày. Mặc cho em thanh minh là mình chẳng bị làm sao cả, bố em gói gém đồ đạc, lôi lên xe. 8h tối em đã yên vị trên giường bệnh, cái chỗ em nằm nó gọi là trung tâm phục hồi chức năng... gì gì ý, không nhớ rõ, hiểu nôm na là trại tâm thần (lời như đồn). Ngày ngày em bị mấy cha bác sỹ tổng ột nắm thuốc, chắc có cả thuốc ngủ nên em ngủ nhiều lắm các bạn ạ, tỉnh dậy một lúc đã thấy buồn ngủ rồi. Cơ bản buồn chán chả có việc gì làm nên chỉ có ăn rồi ngủ thôi, bố mẹ em thay nhau xuống viện trông, được tầm 1 tuần thì em cũng bình tĩnh hơn nên bảo bố mẹ không phải trông nữa, một mình em ở đây uống thuốc hết đợt điều trị thì em khác tự về. Nhìn mặt bố mẹ lúc xuống trông em buồn lắm, nhiều lúc thấy mắt mẹ đỏ hoe mà chả dám hỏi gì, thương mẹ quá.

Rồi em cũng được ra viện, ngày đến lớp chúng nó xúm vào hỏi thăm, em chả buồn trả lời nữa, chỉ ậm ừ cho qua. Rồi chúng nó báo tin xấu cho em. Bọn nó bảo nàng làm thủ tục chuyển trường xuống Hà Nội học rồi, mấy ngày em đi viện nàng khóc suốt, em choáng lắm, nhưng vẫn cố kìm nén cảm xúc, bộc lộ bậy bạ đời nó lại cho vào viện lần nữa thì khổ...

Tổng kết kỳ 1 năm đó em bị trung bình, thi lại một cơ số môn. Bố mẹ, thầy cô buồn lắm. Ai cũng trách nàng, bảo vì nàng mà em như thế, nhưng nghe thấy bất cứ ai nói vậy em đầu khẩu chiến lại luôn, cảm giác như xúc phạm em ý, khó chịu lắm. Dần dà mọi người cũng ít nhắc đến nàng trước mặt em, nhưng cái danh hiệu “điên vì tình” thì vẫn đeo bám em dai dẳng cho đến bây giờ..

14. Chương 14 : Đứng Dậy Sau Vấp Ngã

Ngay sau khi biết tin nàng chuyển trường, em cố gắng tìm thông tin về nàng nhưng đều thất bại, hỏi mấy đứa bạn thân thì đều không biết, hoặc cũng có thể có người biết nhưng chẳng muốn nói cho em. Kỳ nghỉ Tết năm nó nặng nề lắm, vẫn những suy nghĩ vẫn vơ, buồn cho chuyện học hành, tiếc cho chuyện tình cảm, bao nhiêu thứ mất công gây dựng, giờ lại trở về con số 0. Đợt đấy đi đến đâu bạn bè, người thân cũng hỏi chuyện về nàng, có người bảo em lụy tình quá, có người trách em sao ngu vậy, rồi trách cả nàng nữa, những câu nói cứ như lặp đi lặp lại.

Buổi tối trước khi bắt đầu ngày đầu tiên học kỳ II, em lấy hết những kỷ vật gắn liền với nàng ra, lá thư hồi lớp 6, lọ ước nàng tặng em, những tấm ảnh chụp chung, những tấm thiệp sinh nhật,... ngồi xem từng thứ một, vừa xem vừa thấy tiếc ôi tình chóng vánh. Rồi em cho hết tất cả vào hộp, dán thật kỹ lại, cho vào gầm giường, trong lòng quyết tâm sẽ làm lại từ đầu, sẽ quên nàng, sẽ coi như chưa hề gặp nàng,...

...Tạm biệt em nhé, người anh đã từng yêu, và sẽ mãi yêu em...

Rồi em tập trung vào việc học, giờ không còn gì khiến em phải bận tâm nữa, đôi khi cũng bị trêu nhưng em chỉ cười nửa vời cho qua, tất cả những gì phải làm là lấy lại những gì đã để tuột mất. Kỳ thi ĐH năm đó em đỗ vào một trường kinh tế khối A với 26,5 điểm. Khối B mặc dù là khối thi chính của em nhưng trượt, chỉ được có 25 điểm (năm đó Bác sỹ đa khoa- ĐH Y HN lấy 25,5 điểm). Em thì buồn lắm nhưng bố mẹ,

bạn bè ai cũng phấn khởi, phấn khởi cho cái sự nỗ lực của em, chắc mọi người nghĩ khó để có thể đứng dậy sau cú ngã lớn như thế, nhưng em đã làm được.

Cuộc đời em có lẽ cứ thế trôi đi, cứ bình lặng, cứ xót xa chuyện quá khứ nếu không có cái sự tỉnh bơ ngày hôm ấy, ngày mà những ký ức sống lại, ngày mà những phiền muộn hoài nghi trong lòng được gỡ bỏ hết,... cảm ơn ông trời vẫn còn có mắt,... cảm ơn cuộc đời vẫn còn thương một kẻ điên vì tình..

15. Chương 15 : Ngày Gặp Lại

Sau khi đỗ ĐH, em bắt đầu một cuộc sống mới, cuộc sống không có nằng, cuộc sống của 1 thằng FA. Em bắt đầu quen nhiều bạn mới, có nhiều kỉ niệm đẹp với bạn bè, cũng có nhiều người con gái ngang qua nhưng em chẳng còn cảm giác gì nữa, chán yêu lắm rồi. Em cũng bắt đầu chơi điện tử để giải khuây, CF, Travian, Dota, để chế,... đủ cả. Học hành thì cũng bình thường thôi, học ĐH nhân mà, lại còn khối ngành Kinh tế nữa chứ, kỳ nào cũng sồn sồn đầu 7 đít trên, nói chung không còn cái động lực và cái hứng học như hồi cấp 3 nữa.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, tẻ nhạt, vô vị tưởng chừng không có hồi kết, cho đến một ngày...

Cách đây mới chỉ một tuần thôi, thím em (mẹ của thằng em họ em kể ngày trước ý, giờ nó học ở ĐH Y Hà Nội) xuống khám bệnh ở viện huyết học, rồi nó bắt nằm viện luôn ở đây. Mẹ gọi điện báo thỉnh thoảng ra thăm thím, thằng em nó bận trực nên không ra thường xuyên được. Em cũng chỉ ậm ừ thôi, nhưng tại mẹ giục mấy lần nên cũng ra xem sao, và chuyện đó ai đâu ngờ...

Chiều hôm ấy, trời khá nóng, đi một đoạn đường dài mới đến viện huyết học, xách theo cả ít sữa với hoa quả. Khổ nỗi cái chỗ đây nó bắt phải có thể người nhà bệnh nhân mới cho lên cầu thang, mỗi bệnh nhân chỉ có một thể người nhà, và cái thể đó đang ở trên tầng 6 chỗ thím em mới khổ. Ngồi nói khó mãi với mấy anh bảo vệ là mẹ em ở trên chỉ có một mình, thể người nhà mẹ em cầm trên đó rồi, giờ đang truyền không xuống được, nó mới cho lên.

Lên đến tầng 6, ngồi nói chuyện với gì cả buổi chiều, tận tối thằng em họ nó lên viện mới chuẩn bị về, tiện thể cầm cái thể xuống cho nó. Vừa mở cửa phòng, đi được một đoạn, có một bệnh nhân đi ngược hướng với em, lướt qua thôi, chẳng có cảm giác gì. Rồi em chợt thoáng nhận ra khuôn mặt ấy, đôi mắt to, làn da trắng, làm sao có thể quên được, cho dù đã khá lâu không được gặp nằng, nhưng em vẫn nhớ rõ, và linh cảm của em mách bảo đó là nằng. Em quay lại hỏi:

- Trang à?

Nằng quay lại. Đứng khuôn mặt ấy rồi, làm sao có thể quên được chứ, nhìn nằng gầy hơn trước quá, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ thanh tú, xinh đẹp. Có lẽ nằng khá bất ngờ, chưa nói được câu gì, chỉ nhìn em, em chạy đến bên nằng:

- Tớ TA nè, lâu lắm không gặp rồi, cậu dạo này thế nào, học ở đâu rồi, mà bị làm sao thế...

Những câu hỏi dồn dập, nằng vẫn chưa kịp nói gì, chắc tại em vui quá, vui lắm các bạn ạ, cho dù lâu lắm rồi, nhưng đâu đó trong khoảnh khắc, em vẫn nhớ đến nằng,...

- Ủ! Tớ học ở...@#\$\$@#\$. Thì vào đây truyền máu thôi.

Nằng mới nói được có thể thì em có điện thoại, thằng em bên dưới đợi lâu nên gọi cho em, xui thế. Rồi em xin số điện thoại của nằng, chạy vội xuống đưa cái thể cho thằng em, trên đường về nhà phởn lắm, đi qua cái trạm xe buýt còn rẽ vào hỏi xem có ai cần đi nhờ đến #\$\$#@'^ không, thế là đèo thêm 1 bé đi cùng, nó cứ khen em tốt bụng thế với người như anh bây giờ hiếm, cơ mà đang phởn..

16. Chương 16 : Niềm Vui Và Nỗi Buồn

Tối hôm gặp nàng về, em nhắn tin cho nàng luôn:

- Cậu đang làm gì vậy?

+ Ai vậy?

- Tớ TA nè, lúc chiều cậu chưa lưu số của tớ à?

+ À ừ! Cậu nhắn tin bằng Viber nên nó không hiện tên. Tớ đang nằm thôi, chẳng có việc gì làm.

- Ừ! Lâu lắm mới gặp cậu, trùng hợp thật đấy. Thế cậu bị làm sao mà phải truyền máu vậy?

+ Tớ bị Thalass, cùng bình thường thôi không sao đâu mà. Thế bây giờ cậu học ở đâu rồi? Có người yêu chưa?

- Thalass là bệnh gì? Tớ chưa nghe thấy bao giờ. Tớ học @#\$@#\$\$@#, vẫn cô đơn thôi, muốn kiếm người yêu lắm nhưng chẳng ai thêm yêu cả. He.

+ Là bệnh tán máu đó cậu, chỉ phải truyền máu thôi. Mà hôm nay cậu lên viện thăm ai à?

- Phức tạp nhỉ! Thím tớ cũng nằm viện ở đấy, hôm nay lên thăm thôi, nằm ở phòng lúc tớ bước ra đó.

+ Ở thế thím cậu cũng bị tán máu à? Tớ nằm cách đó 2 phòng thôi.

(Đến đoạn này chợt dạ, cả chiều ngồi chém gió với thím mà đệt biết hỏi một câu là thím bị bệnh gì, toàn nói chuyện trên nhà, thốn thể không biết,...)

- Ừ! Mai tớ lên thăm cậu được không, đằng nào cũng lên thăm thím tớ luôn.

+ Ừ lên đây nói chuyện cho vui, tớ nằm ở đây buồn lắm.

- Mà cậu ở viện một mình à?

+ Không, cả mẹ tớ ở đây mà. Mà ở một mình cũng có sao đâu, chỉ nằm truyền thôi mà, vẫn chạy nhảy tốt.

- Cố gắng ăn nhiều vào cho khỏe nhé! Tớ thấy cậu gầy đi nhiều lắm đó.

+ Ừ! Thì vẫn ăn đều thôi! Thôi tớ phải đi ngủ đây, ở bệnh viện mọi người đi ngủ sớm lắm, có gì mai nt sau nha! GN cậu!

- Ừ! Cậu cũng ngủ ngon nhé...

(1p sau)

- Quên mất! Cậu cho face không, cho tớ đi.

+ @#\$%@@#2#\$\$@#\$\$

Ngay sau khi có face của nàng, em Add luôn, cả tối chỉ ngồi để xem Timeline của nàng từ lúc lập đến giờ. Nhìn số bạn bè gần 3k, choáng thật. Em để ý có vẻ từ lúc lập nick face là năm 2010 đến giờ nàng chưa có người yêu, rồi bao ý nghĩ trong đầu lóe lên, có thể nàng vẫn nhớ mình, vẫn yêu mình. Rồi nghĩ lại, có thể nàng bị bệnh nên mới chia tay mình, có thể lắm chứ. Nghĩ vậy em tìm hiểu luôn cái bệnh tán máu kia là cái gì. Và nó là cái này:

vi.wikipedia.org/wiki/Thalassemia

Đọc xong thấy thốn lắm, buồn lắm, nhưng thấy nàng hôm nay vẫn khỏe mạnh bình thường mà, có gì mai lên hỏi bác sỹ vậy.

Rồi em xem qua album ảnh của nàng, thấy có một album để tên là “Ever in my heart”, bên trong toàn ảnh của em với nàng. Đến đây thì biết chắc là nàng vẫn còn yêu mình rồi, vui lắm. Cả tối hôm đấy không ngủ, ngồi soi timeline của nàng, rồi xem cái bệnh kia nó như thế nào, trong lòng vừa vui vừa mừng

17. Chương 17 : Ngày Thứ Nhất Thăm Nàng

Buổi sáng phải đi Job chỗ thực tập nên gần trưa mới qua chỗ nàng được. Thằng em họ đang ở đấy nên ẻo có thể mà vào mới đau,... Đang tức cho cái số chó thì vòng vào cầu thang bộ không thấy 2 thằng bảo vệ hôm qua đâu...leo thôi. Đi mãi mới lên đến tầng 6, nóng hết cả người (mặc dù ngoài trời đang lạnh),... Rẽ qua chỗ thím nói chuyện một tí rồi sang chỗ nàng luôn. Vào thì gặp mẹ nàng ở đó, em giới thiệu là bạn của Trang, cô ý niềm nở lắm, nói chuyện chém gió nhiệt tình luôn, nói chung là chiều hôm đấy nói chuyện với mẹ nàng là chủ yếu, thỉnh thoảng nàng thêm vào một vài câu, chán chết đi được, nhưng mà dù sao cũng biết thêm được khá nhiều điều.

Em biết được cái bệnh tán máu này nó có nhiều thể, thể nhẹ, thể nặng, hoặc có gen nhưng không biểu hiện bệnh, nàng đang bị ở mức trung bình, và bệnh này là bệnh lây qua di truyền. Và tác hại của cái bệnh này nó khác với các bệnh nan y ở chỗ nó ăn vào tiền trước rồi mới ăn vào sức khỏe, có nghĩa là cứ có tiền là không sao hết, chỉ cần có tiền để thay máu liên tục là okie. Cách chữa bệnh này là uống thuốc với truyền máu, nặng thì một năm nằm viện 3 4 tháng, nhẹ thì mỗi năm nằm vài ngày, như nàng mỗi năm phải nằm viện 2 lần, mỗi lần 2 tuần, và mỗi lần đi tầm 20- 30 củ. May mà nhà nàng cũng thuộc loại khá giả, chứ gặp phải nhà nghèo chắc giờ này xanh cổ rồi.

Tối hôm đấy về em suy nghĩ nhiều lắm, có lẽ ngày đó nàng sợ trở thành gánh nặng cho em nên mới chia tay như vậy, và nếu có thể quay lại với nàng thì thử thách trước mắt sẽ không hề nhỏ. Tất nhiên em sẽ cố gắng quay lại với nàng bằng mọi giá, đã để tình yêu tuột mất một lần rồi, và lần này em sẽ không để nó rời xa em lần nữa.

Về đến nhà đã 9h, tắm xong cũng 9 rưỡi rồi nên chỉ nhắn tin chúc nàng ngủ ngon, không thấy nàng nhắn lại, chắc nàng ngủ rồi... Thôi thì đành nào cũng phải ôn thi, dẹp lại những suy nghĩ học cho tốt cái đã..

18. Chương 18 : Ngày Thứ Hai Thăm Nàng

Vẫn như hôm trước, buổi sáng em phải đi Job, tầm trưa mới qua viện được. Và có vẻ như tầm giờ này 2 thằng bảo vệ ở cầu thang bộ đi ăn cơm thì phải, lại không thấy chúng nó đâu, hên vãi (Vozer nào có người thân trong viện huyết học mà bị bảo vệ không cho lên thăm thì cứ tầm 11- 12h đi bằng cầu thang bộ nhé).

Lên cũng rẽ qua chỗ thím hỏi han, thấy thím bảo mai là ra viện rồi, họ xét nghiệm xong lấy kết quả, bảo chỉ bị thể nhẹ thôi, cũng mừng cho thím. Rồi quay sang chỗ nàng, mẹ nàng thì đi xuống tầng 2 mua đồ, nàng kéo em ra hành lang nói chuyện vì phong có 6 giường, cả người nhà lẫn bệnh nhân khá đông, không tiện nói chuyện.

- Hôm qua mấy giờ cậu đi ngủ vậy
- Hôm qua 9h tớ đi ngủ rồi, sáng nay dậy mới thấy tin nhắn của cậu. Hi. - Đã lâu lắm rồi mới được nhìn thấy nụ cười ấy, trong sáng quá các thím à, biết bao nhiêu kỷ niệm, hình ảnh ủa về trong giây phút đấy.
- Lâu lắm mới được nhìn thấy cậu cười như vậy - Em cũng cười theo. Nhưng mặt nàng lại trùng xuống, có lẽ nhắc đến chuyện cũ nàng không vui. Rồi nàng đổi chủ đề luôn.
- Thế cậu sắp thi chưa? Học có khó không?
- Sắp rồi, 11 này thi môn đầu tiên đây! Bên này học nhàn lắm, chỉ bận lúc ôn thi thôi. Có gì hôm nào qua chỗ tớ chơi nhé. Thế cậu trọ ở đâu?
- Tớ trọ ở #\$\$#@#, ngay gần trường thôi. 11 thì bây giờ chả phải ôn nhiều rồi còn gì.
- Ừ môn này cũng dễ mà, dù sao tớ cũng thăm thím tớ luôn.

Nói chuyện được có mấy câu thì mẹ nàng đã về rồi, chán vãi ra. Thế là lại kéo nhau vào phòng nói chuyện. Mẹ nàng thì chém gió vãi cả ra, hết chuyện ở quê, lại lôi chuyện thời sự, giá cả,... đủ thứ trên trời dưới đất, cơ mà em cũng thần thành giò nên rôm rả lắm. Thế là toi buổi thứ 2 chả nói chuyện với nàng được mấy, mẹ nàng chỗ có ý gì cả, lẽ ra phải đi đâu đấy tạo điều kiện cho con gái nói chuyện mới phải. Nhiều lúc muốn nhắc đến chuyện ngày xưa nhưng chả có dịp, vả lại có vẻ nàng cũng buồn, đúng hơn là ngại khi nói đến “ngày xưa”.

Hôm đấy cũng tối mới về, rồi lại đi sinh nhật thằng bạn, vác cái bụng đầy cháo chó (rượu+ thức ăn+ dịch vị dạ dày+ áp suất cao từ việc sinh khí, sẵn sàng phun ra bất cứ lúc nào) về, lật khật lên giường, cố gắng lắm mới nhắn được cái tin chúc nàng ngủ ngon. Thấy nàng Rep nhưng chả đọc nữa, ngủ một mạch tới sáng

19. Chương 19 : Những Dòng Tin Nhắn

Lên được có hai hôm thì em phải bù đầu vào việc, thành ra từ hôm đấy không lên với nàng được. Đi Job cả sáng lẫn chiều, tối về lại phải ôn thi nữa, 11 12 mỗi ngày thi một môn, thành ra chỉ trao đổi qua tin nhắn với nàng được thôi.

...

- Cậu đang làm gì thế, dạo này tớ bận quá, đang vướng thực tập nữa nên không lên viện được.

+ Tớ biết mà, hi. Nhiều việc thế thì phải cố ăn uống ngủ nghỉ điều độ vào, không gầy đi đấy.

- Vẫn điều độ lắm chứ. Mà bác sỹ đã thông báo bao giờ được ra viện chưa?

+ Thứ 7 này tớ ra viện rồi, chỉ mong ra sớm thôi, ở trong này chán lắm.

- Ủ. Tớ định chờ cậu ra viện xuống chỗ cậu chơi.

+ Ok. Lúc nào xuống cứ gọi tớ. Hi.

...

- Cậu đang làm gì thế, hôm nay vẫn phải Job cả sáng lẫn chiều, ngày mai ngày kia mỗi ngày thi một môn, muốn lên viện lắm mà không được.

+ Tớ đang nằm thôi, cố lên cậu, sẽ ỏn hết thôi mà.

- Tớ cũng hi vọng vậy. He.

Rồi em nhắn thêm cái tin nữa luôn

- Máy hôm nay không được gặp cậu nhớ quá.

Chả thấy nàng Rep, em nhắn tiếp:

- Tớ hỏi cậu chuyện này được không?

+ Chuyện gì vậy cậu. Nãy tớ bận chưa nt lại được.

- Mình hỏi cậu đừng buồn nhé. có phải ngày xưa cậu nói chia tay vì bị bệnh đúng không?

+ Sao cậu hỏi thế.

- Thì tớ cảm giác thế, chứ đợt đấy đâu có lý do gì để tớ với cậu chia tay đâu.

Lần này đợi mãi chả thấy nàng Rep. Em lại nt tiếp:

- Cậu còn chút tình cảm gì với tớ không?

+ Tớ không biết.

- Uh. Thôi không nhắc đến chuyện ngày xưa nữa,

Rồi bọn em chuyển chủ đề

...

Bla...bla...bla...

...

+ Hôm nay thi thế nào cậu, có làm bài tốt không?

Tự dừng hôm nay nàng nt trước. Em rep luôn:

- Ủ, tớ làm được. Cậu đang làm gì vậy?

+ Thì vẫn đang nằm thôi, chẳng biết làm gì cả. Thế mai cậu thi môn gì vậy?

- Phân tích TCDN cậu à, cậu học môn đó chưa?

+ Tớ học rồi, khó nhớ ra. hi.

- Ủ! Đáng cố ôn vậy, chả biết ntn nữa.

+ Cậu còn tình cảm gì với tớ không?

...choáng...

- Ủ thì vẫn thế mà cậu!... Làm sao tớ quên được cậu?

+ Đừng bảo vì còn tình cảm với tớ nên giờ vẫn cô đơn nhé. Hi - Nàng đổi sang giọng trêu đùa, chắc nghĩ em căng thẳng đây mà.

- Tớ chả biết nữa. Chắc tại xấu quá chẳng ai thèm để ý thì đúng hơn. He.

+ Nếu ngày đấy tớ với cậu không chia tay, mà tự dừng tớ ...chết thì cậu tính sao?

...choáng tập 2...

- Ủ thì... tớ hô hấp nhân tạo cho cậu sống đây...

+ Ờo, đều thế.

- Hi. Đều gì, cậu mà chết thì một mình tớ sống có ý nghĩa gì đâu.

+ Ủ, biết thế. Hi. Thôi tớ đi ngủ đây, cậu cũng đi ngủ sớm đi nhé, đừng thức khuya đấy. GN!

- Ủ, g9!

...

+ Hôm nay làm bài tốt chứ cậu?

- Ủ tớ làm tốt lắm. Hi. Cậu đang làm gì vậy?

+ Thích nhỉ. Tớ vẫn như mọi hôm thôi, đang nằm chơi, chả có việc gì để làm.

- Kể cũng chán nhỉ. Thôi vui vẻ lên đi, có gì mai tớ qua.

+ Vậy à. Hi. Lên đi, tớ đang sắp chết vì chán đây.

- Mẹ cậu vẫn ở đây à?

+ Ủ thì vẫn ở đây chứ sao. Trưa thứ 6 mẹ tớ về nhà có việc, chắc thứ 7 tự ra viện.

... mừng vãi, cơ hội đây rồi...

- Vậy à, có gì hôm đấy tớ ra xách đồ giúp cậu nhé.

+ Làm gì có đồ mấy đâu, có mỗi cái balô quần áo thôi. Thứ 6 mẹ tớ cũng thu dọn trước rồi mà.

- Thì có gì ra xe ôm cho cậu, chứ đi xe ôm nguy hiểm lắm, bọn nó phóng bạt mạng.
- + Ủ, tớ chỉ sợ cậu bận thôi.
- Đâu có bận gì đâu.

.....

20. Chương 20 : Ngày Thứ 3 Thăm Nàng

Mấy ngày rồi không gặp nàng, nhớ quá đi mất. Buổi trưa lên viện, lại tiếp tục đột nhập bằng cầu thang bộ. Lên đến nơi thấy mẹ nàng đang ở đấy, chán vãi. Ấy thế mà chào hỏi một lúc mẹ nàng bảo xuống cổng viện mua máy thứ, hên thế. Cũng có thể em đến riết quá nên cô ý tạo điều kiện ý mà, he. Mẹ nàng đi một lúc thì nàng kéo em ra hành lang nói chuyện, buổi trưa bác sỹ nghỉ hết, bệnh nhân lúc nào cũng trong phòng nên thoải mái riêng tư.

- Cậu có hối hận vì đã từng yêu mình không? - Chưa chi đã hỏi động chạm, mà đằng nào em cũng muốn nói chuyện này.
- Chưa bao giờ... và chẳng bao giờ tớ thấy hối hận vì đã yêu cậu.

Rồi nàng cúi mặt, lặng xuống.

- Tớ xin lỗi, vì tớ mà cậu xảy ra biết bao nhiêu chuyện.
- Có sao đâu, tớ vẫn đứng ở đây cạnh cậu mà.

Rồi em đứng dậy, kéo tay nàng đứng dậy theo, mặt đối mặt (lúc đấy em tính là sẽ chuẩn bị ôm nàng, mà ngồi cùng một băng ghế thì ôm làm sao được).

- Đừng rời xa tớ nữa nhé, cậu đã xa tớ một lần rồi, đừng làm như thế với tớ một lần nữa.

Rồi em ôm lấy nàng. Nàng vẫn chẳng phản ứng gì, mặc cho em ôm vậy.

- Mỗi năm tớ tiêu 60tr để chữa bệnh, rồi con của tớ sau này cũng có thể sẽ mắc bệnh. Tớ không đáng để cậu yêu đâu. Hình như nàng khóc (lúc đấy mặc áo rét nên không cảm nhận được nước mắt của nàng thấm vào áo).
- Tớ mặc kệ, tớ sẽ chăm sóc thật tốt cho cậu, không bao giờ để cậu phải buồn hay suy nghĩ. Tớ chỉ cần được ở bên cậu thôi.

Rồi nàng từ từ đưa tay lên ôm em. Cảm giác lúc này hạnh phúc lắm, lâu lắm rồi mới có cảm giác ấy, tưởng chừng nó chết trong em lâu rồi, vậy mà bây giờ lại sống dậy. Mãi đến khi có tiếng bước chân xa xa từ hành lang, bọn em mới bỏ ra, nàng dụi mắt rồi bảo em vào phòng nói chuyện. Rồi thì vào, nói chuyện với mấy giường bên cạnh, rôm rả lắm. Tính ra tỉ lệ mắc bệnh này ở thuộc loại cao luôn, nhưng ma đa phần là thể nhẹ. Những người ở đây hầu hết là năm nào cũng điều trị, nên chai mặt nhau lắm rồi. Có bà hỏi nàng là "Người yêu đấy à Trang", nàng chẳng nói gì, chỉ cười, rồi bà ý còn khen em cao ráo sáng sủa (phần vãi hà). Nói chuyện được một lúc thì mẹ nàng về, thế là tiếp chuyện mẹ nàng đến tận 6 rưỡi mới về.

Về đến nhà, trong lòng vui lắm, ăn cơm xong em nhắn tin cho nàng luôn:

- Vậy là chúng mình lại thành một đôi rồi nhé. Lần này tớ nhất định sẽ không để mất cậu nữa đâu.
- + Ô tớ có nói vậy đâu...
- Hix. tớ tưởng...
- + Đùa cậu vậy thôi, không biết nhìn mặt cậu lúc đấy như thế nào nhỉ. Hi.
- Xong xem gửi một cái tin nhắn toàn ký tự ghép thành cái mặt mèo, bảo là mặt tớ như thế này nè.

+ Èo, xấu thế.

- Xấu nhưng kết cấu nó đẹp. He.

...

Bla...bla...bla...

...

+ Thôi tớ đi ngủ trước đây, ngủ ngon nha ông xã.

- Ủ! Bà xã ngủ ngon nha.

21. Chương 21 : Love Story With A Happy Ending

Vậy là từ ngày hôm qua, chính thức bọn em đã quay trở lại với nhau rồi. Ông trời thật có mắt, không phụ lòng người tốt. Cái cảm giác trông ngóng, chờ đợi suốt bao nhiêu năm nay được đền đáp bởi niềm vui sướng khó tả,...

Hôm nay được nghỉ cả ngày nhưng sáng dậy muộn quá, có bản tại đêm qua thức khuya. thêm nữa 10h mẹ nàng mới ra bến xe nên gần trưa em mới ra viện. Vẫn đi đường cầu thang bộ, lên đến nơi mẹ nàng đã về rồi, nàng bảo em lên tầng 11 ăn cơm luôn. Lần đầu tiên biết cái mùi cơm bệnh viện, vừa đắt vừa chán các bạn ợ, em gọi xuất 25k mà nó cho hơn 1 bát con cơm, một muống rau cải xào và 4 miếng thịt gà rang nhỏ tí, thôi thì ăn cho có vậy. Ăn xong cũng 12 rưỡi rồi, về đến phòng thì mọi người đã tắt đèn để ngủ trưa, thế là lại lòi nhau ra hành lang. Đoán thế nào cũng có tiết mục ôm nên em vào phòng lấy cái ghế gấp ra, hai đứa ngồi chung.

- Cơm viện vừa đắt vừa chán, hay để chiều tớ nấu rồi đem cho cậu nhá.

- Thôi! Đi đi lại lại nhiều mệt đó, tớ thấy cũng ăn được mà.

- Cậu chưa bao giờ ăn cơm tớ nấu mà, để tớ thể hiện một lần xem sao.

- Ủ, cũng đáng để thử- Nàng nheo mắt cười, thật đáng yêu, những cảm xúc bao nhiêu năm nay cứ ủa về, theo từng cử chỉ, lời nói của nàng. Rồi em đưa tay lên vuốt nhẹ vào má nàng.

- Lâu lắm tớ không được chạm vào má cậu, 4 năm rồi, nhớ lắm.

- Thế có thích không?

- Thích chứ- Rồi em nheo nhẹ, ray ray má nàng, nàng vẫn cười hồn nhiên.

Cảm thấy thời cơ đã đến, em đưa tay xuống cầm nàng, nâng lên, nàng thôi cười, nhìn em, ngẩng lên chuẩn bị...kiss. Đang đoạn cao trào thì...Cạch...có người mở phòng ra ngoài. Ôi điên thế không biết, 4 năm nay chưa được kiss nàng, đến giờ phút cao trào nhất thì lại bị phá đám, bực vãi ra nhưng vẫn cố nín vào lòng. Hai đứa xấu hổ nhìn nhau cười,...

- Cậu hát bài gì cho tớ nghe đi.

- Ặc, sao tự dưng cậu lại bảo tớ hát.

- Thì tự dưng muốn nghe giọng của cậu thôi, coi như hát ru tớ ngủ đi.

- Nhưng mà tớ hát dở lắm. Với lại đang giờ ngủ trưa.

- Thì cứ hát đi, hát nhỏ đủ để tớ nghe thôi, không sao đâu - Rồi nàng dựa vào vai em, em cũng quàng tay ôm lấy nàng, ngả người xuống ghế.

Actually if you know this...

but when we first met...

I got so nervous...

I couldn't speak...

In that very moment...

I found the one and...

my life had found its missing piece...

Nàng dụi nhẹ đầu vào vai em, nhắm mắt nghe em hát.

...

Hát được tầm 5 phút thì em mỗi mồn quá, chẳng thấy nàng động đậy nữa, em khẽ từ từ bế nàng vào trong giường. Muốn ngồi ngắm nàng lắm nhưng phòng tắt điện tối thui, thế là mò ra ngoài hành lang, lúi độn thoi ra nghịch...

Tầm 2 3 giờ, mọi người bắt đầu dậy, em thấy phòng bật điện cái chạy vào luôn, nàng dụi mắt hỏi:

- Tớ ngủ từ lúc nào thế.

- O thế cậu không biết gì à?

- Không- Nàng trả lời một cách hồn nhiên

Em chẳng nói gì, chỉ nhìn nàng cười.

- O thế có chuyện gì à?

- Không, có chuyện gì đâu, cậu ngủ thiếp đi thôi mà... À này, hay tối nay mình đi xem phim đi.

- Xem ở đâu?

- Ở rạp chứ ở đâu.

- Ax, tớ không được ra khỏi viện.

- Có sao đâu, cậu đừng mặc cái bộ quần áo này nữa thì ai biết cậu là bệnh nhân.

- Nhưng mà cứ thế nào ý, thôi để tớ suy nghĩ đã.

...

Rồi em về còn chuẩn bị đi chợ nấu cơm, nàng theo xuống tận cổng viện, nhìn theo em đến khi khuất trong làn xe...

Hôm nay nấu toàn món sở trường đãi nàng, nộm thịt chân giò, canh xương khoai tây, sườn chua ngọt,... lục đục mãi từ 3 rưỡi đến gần 6 giờ mới chuẩn bị ra viện, nhiều đó quá nên còn phải mượn thêm 1 cái cặp lồng nữa. Đến nơi lại gặp 2 cái thùng bảo vệ hãm tài, đành phải gọi nàng đem cái thẻ người nhà xuống mới lên được.

Lên đến nơi, mọi người trong phòng đi ăn cơm gần hết, chỉ còn một vài người ngại đi nên gửi mua hộ. Em mở cả hai cái cặp lồng ra cho nàng xem thành quả, mùi thức ăn bốc lên nức mũi, nàng òa một tiếng.

- Ngon thế. Không ngờ cậu đảm đang thế.

Rồi em và nàng cùng ăn, món nào nàng cũng khen. Mấy bà giường bên thì cứ bảo Trang sướng, có bạn trai tâm lý nọ kia, thích vãi.

- Sau này cậu nấu cơm nhé.

- Ó, tớ nấu cơm thì lấy ai đi làm kiếm tiền nuôi cả nhà.

- Thì cậu đi làm về rồi nấu cơm- Nàng cười thích thú lắm.

- Ủ, thế nào cũng được, miễn là cậu vui là được - Rồi em lại đưa tay nhéo má nàng.

Ăn xong thì mọi người trong phòng cũng về, đông đủ cả tiện nói chuyện, ra hành lang thì có nhiều người qua lại quá. em nhắc lại chuyện đi xem phim, nàng bảo buổi tối ngại ra đường với sợ bảo vệ nó phát hiện. Thế là tan nát kế hoạch, may mà em chưa hứng lên mua vé trước. Rồi lúc ăn cơm xong, có đôi vợ chồng chăm đứa con bị bệnh ở giường cùng phòng làm bán hàng đa cấp. Hai ông bà ý lời C ra, pha pha chế chế rồi lảng nhảng một lúc, kết luận là C như thần dược. Em với nàng chỉ xem và cười tùm với nhau, mấy bà giuuwòng bên chưa xem bao giờ thì phải, nên có vẻ hưởng ứng lắm, nhưng mà chốt lại là không đủ tiền mua. Hài. Thời gian còn lại chủ yếu là chém gió với bệnh nhân cùng phòng. Họ hỏi đủ thứ, em học ở đâu? Hai đứa yêu nhau từ bao giờ?... em cũng không ngần ngại chia sẻ, cơ mà vẫn còn phởn lắm. nàng thì chỉ cười, mấy bà cứ bảo nàng sướng, yêu được em.

Quay đi quay lại đã 9 rưỡi, cả phòng chuẩn bị đi ngủ. nàng nằm trên giường, còn em nằm ở cái ghế gấp bên cạnh, nắm tay nhau. Điện phòng tắt nên cả quay sang ngắm nàng được, chán vãi. Em đưa tay nắm lấy tay nàng, vuốt nhẹ. Nàng cũng nắm tay em. Rồi em xòe bàn tay nàng ra, lấy ngón trỏ viết 3 chữ A Y E vào lòng bàn tay nàng. Chẳng biết nàng có hiểu không nữa, chẳng thấy phản ứng gì, chỉ nắm chặt tay em. Được tầm 20p thì cả phòng im bật, nàng cũng thiếp đi rồi. Em thì cú đêm quen rồi nên chả ngủ được, lục đục ra ngồi ở hành lang, viết nốt mấy chap cuối cho các bạn.

Có lẽ đây là chap cuối cùng của câu chuyện rồi, cảm ơn các bạn đã theo dõi. Thật hạnh phúc khi có mối tình đẹp, nhất là khi nó trải qua biết bao nhiêu thăng trầm sóng gió, lại càng trân trọng. Chúc các bạn có được mối tình như mong muốn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-ay-va-bay-gio-10-nam>